

Barcelona, 20 de març de 2024

Resolució núm.: 119/2024 (recurs N-2024-0028)

Vist el recurs especial en matèria de contractació presentat conjuntament per A.I.M. i L.L.O., en nom i representació de l'empresa EASYPARK ESPAÑA, SLU, contra el plec de prescripcions tècniques i el plec de clàusules administratives particulars que han de regir el contracte del servei per a la implantació d'una solució integral per a la gestió de l'estacionament regulat, centre de control (*backoffice*), APP associades, per la vigilància i control de l'estacionament regulat en superfície sota temps limitat a la ciutat de Manresa, licitat per FOMENT DE LA REHABILITACIÓ URBANA DE MANRESA, SA (expedient SOM-FOB-0012023), a data d'avui, aquest Tribunal ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER. En data 2 de gener de 2024, es va publicar l'anunci de la licitació de referència en el perfil de contractant de FOMENT DE LA REHABILITACIÓ URBANA DE MANRESA, SA (en endavant, FÒRUM o l'òrgan de contractació), allotjat a la Plataforma de serveis de contractació pública de la Generalitat de Catalunya, a través del qual es van posar a disposició dels interessats els plecs de clàusules administratives particulars (PCAP) i de prescripcions tècniques (PPT) que l'han de regir, entre altra documentació contractual.

D'acord amb l'apartat segon del PPT, l'objecte del contracte és la implantació d'una solució integral de gestió i control de l'estacionament regulat, en superfície, sota temps limitat de Manresa, que inclou el programari de control i gestió, dotat d'un centre de control i gestió via web (*backoffice*), l'aplicació de vigilància i emissió de denúncies, l'aplicació del personal de manteniment i l'aplicació ciutadana de pagament de l'estacionament i el subministrament.

El procediment d'adjudicació previst es correspon amb l'obert i no està prevista la divisió en lots.

SEGON. En data 23 de gener de 2024, l'empresa EASYPARK ESPAÑA, SLU (des d'ara, EASYPARK) va presentar electrònicament al registre assignat al Tribunal Català de Contractes del Sector Públic (des d'ara, el Tribunal) recurs especial en matèria de contractació contra els plecs de l'esmentat contracte.

En síntesi, el recurs es fonamenta en la inclusió de disposicions contràries al règim de prestació de serveis de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, per la qual es transposen a l'ordenament jurídic espanyol les directives del Parlament Europeu i del Consell 2014/23/UE i 2014/24/UE, de 26 de febrer (LCSP) que, a més, són desproporcionades i discriminatòries pel fet que limiten els drets dels prestadors del servei de cobrament a oferir els seus serveis i, al mateix temps, impedeixen que es presentin a la licitació. I identifica els motius següents:

- (i) Infracció de l'article 1 de la LCSP per aprovar uns plecs discriminatoris. En aquest sentit, addueix que els plecs estableixen com una obligació de l'adjudicatària, dins del servei d'equipament, la prestació del servei de cobrament i que concedeixen *de iure* o *de facto* una exclusiva a l'adjudicatària per prestar el servei de cobrament, pel que no es garanteix la prestació del servei de cobrament a la resta de terceres operadores i no permeten que l'app de l'adjudicatària pugui cobrar pels seus serveis als usuaris. Considera que les disposicions impugnades són contràries a la Llei en tant que restringeixen la competència entre prestadors del servei de cobrament i vulnereu la llibertat d'accés i no discriminació a la licitació, en no garantir expressament l'accés a terceres operadores al mercat de cobrament en condicions d'igualtat i no-discriminació.

- (ii) Infracció de l'article 1 de la LCSP per aprovar uns plecs desproporcionats. Així, segons afirma, per tal que es pugui presentar a la licitació hauria de prestar obligatòriament el servei d'equipament també, sent completament innecessari i desproporcionat pel fet que la seva activitat està centrada en la prestació de serveis digitals de valor afegit. Addicionalment, i encara que pogués presentar-se, retreu que els plecs li obligarien a prestar el servei de cobrament sense poder cobrar als seus usuaris (apartat 3.3 del PPT). I, a més a més de tot l'anterior, també li compel·lirien a competir amb una app gratuïta perquè ja rep remuneració directa de FÒRUM; això és, EASYPARK podria prestar els seus serveis però ho faria en condicions desproporcionades en comparació amb l'app de l'adjudicatària.

- (iii) Infracció de l'article 56 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea (TFUE) per aprovar uns plecs que restringeixen la lliure prestació de serveis. Així, segons exposa, l'adjudicació del servei de cobrament i el servei d'equipament es preveu, de forma exclusiva, a una única empresa adjudicatària i, a més, no es pot cobrar als usuaris pel servei de cobrament, quelcom que no respon a raons imperioses d'interès general. Així, considera que existirien mesures menys restrictives com permetre la possibilitat que altres operadores puguin participar en la licitació i/o prestar lliurement els serveis de cobrament, quelcom que afavoriria que els usuaris tinguessin accés a les app de la seva elecció i que totes elles competissin per oferir el millor preu i servei.

- (iv) Infracció de l'article 5 de la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat (LGUM) per aprovar uns plecs discriminatoris que vulneren els drets d'EASYPARK en tot el territori nacional.

- (v) Infracció de l'article 2 de la Llei 15/2007, de 3 de juliol, de defensa de la competència (LDC) i de l'article 102 del TFUE, per aprovar uns plecs que exclouen i discriminen a EASYPARK del mercat del servei de cobrament, amb abús de FÒRUM de la seva posició de domini en el mercat del servei de gestió. En aquest punt, explica que FÒRUM té una posició de domini en el mercat de gestió pel fet que gaudeix d'una posició de monopoli, ja que tant el servei de gestió com el servei de cobrament tenen la consideració d'activitat econòmica i l'ajuntament encarregant de la seva gestió té competència exclusiva per prestar aquest servei d'acord amb la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local (LRBRL). Així mateix, segons vindica, la conducta anticompetitiva de FÒRUM està constituïda per la inclusió del servei de cobrament com una prestació del servei d'equipament en la licitació sense garantir expressament que la resta d'operadores, diferents a l'adjudicatària, puguin prestar els seus serveis lliurement en el municipi i cobrar per aquests als usuaris. Addueix, a més, que en el cas concret i sota un règim de lliure competència, haurien de ser els usuaris de la ciutat de Manresa –i no FÒRUM– els qui decidissin quina aplicació utilitzar i qui ha de produir-la.

- (vi) Per tot això, sol·licita la nul·litat o l'anul·labilitat de les prescripcions tècniques controvertides, per tal que es retrotreguin les actuacions al moment anterior de la publicació dels plecs, redactant-se aquests de nou sense les referides limitacions.

I reforça les seves argumentacions en base a diversos informes i resolucions de diferents autoritats de la competència així com de tribunals administratius i judicials que, segons explica, han diferenciat el règim jurídic del servei de cobrament mitjançant app en àrees d'estacionament regulat (el servei de cobrament) de la gestió de l'àrea d'estacionament regulat (SER) pròpiament dit (el servei de gestió). Entre altres, Informe de 17 de juny de 2016, de l'Autoritat Catalana de la Competència (ACCO); Informe de 7 de juny de 2017, de la Comisión Gallega de la Competencia; Informe de 13 de juliol de 2017, de l' Agencia de Defensa de la Competencia de Andalucía; Informe de 24 de juliol de 2018, de la Comisión de Defensa de la Competencia de la Comunitat Valenciana; Resolucions de 28 de febrer i de 5 de desembre de 2019 de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC). També, Resolució 155/2020, de l' Órgano de Recursos Contractuales del País Vasco (OARC) i Resolució 139/2022 del Tribunal Administrativo de Contratación Pública de Madrid (TACPM), i Sentència del Tribunal Suprem (TS) 445/2023 (STS 445/2023), de 30 de març i resolució de mesures cautelars 135/2019, de 2 de juliol, de l'Audiència provincial de Barcelona.

Per tot l'anterior, sol·licita:

1. Amb caràcter principal, l'eliminació de les disposicions impugnades dels plecs a fi i efecte que aquests incloguin expressament que:
 - a) El servei d'equipament no inclou la prestació del servei de cobrament.
 - b) Dins de les obligacions del servei d'equipament, l'adjudicatària haurà de garantir que totes les operadores que vulguin puguin prestar el servei de cobrament, interconnectant-se amb la plataforma.
 - c) Aquesta interconnexió haurà de produir-se al mateix temps que l'app de l'adjudicatària.
 - d) Si l'adjudicatària disposa de la seva pròpia app, tindrà les mateixes condicions d'accés que la resta d'empreses.
 - e) La prestació del servei de cobrament es realitzarà en règim de lliure competència, sense que hagi de suposar un cost per a FÒRUM.
 - f) Cada operadora podrà cobrar pels seus serveis el que consideri oportú, sempre que ho identifiqui clarament.
 - g) Cada operadora serà responsable de la prestació del servei de cobrament.

- h) Tant FÒRUM com l'Ajuntament de Manresa garantiran que l'adjudicatària compleixi les seves obligacions sense restringir la competència en el mercat de cobrament.
2. Subsidiàriament, FÒRUM hauria de ser obligat a esmenar les disposicions impugnades a efectes de garantir expressament que:
- Dins de les seves obligacions del servei d'equipament i amb càrrec al mateix, l'adjudicatària tindrà l'obligació de garantir que les operadores que vulguin puguin prestar el servei de cobrament interconnectant-se amb la seva plataforma.
 - Terceres operadores podran cobrar pels seus serveis el que considerin oportú, sempre que ho identifiquin de manera clara.
 - Si l'adjudicatària s'oposa a l'anterior, aquesta circumstància serà objecte d'imposició de penalties.

Malgrat assegura que igualment aquesta segona opció seria restrictiva de la competència i la llibertat de prestació de serveis pel fet que impediria presentar-se a EASYPARK a la licitació per no prestar el servei d'equipament ni poder cobrar als usuaris i per restringir la competència entre les operadores del servei de cobrament que haurien de competir en el mercat amb una app que prestaria els seus serveis gratuïtament als usuaris.

En definitiva, concreta la seva petició en l'anul·lació de les clàusules i/o apartats dels plecs següents:

- Apartats 2.a) i 3.3 del PPT i clàusules 3.3 b), 22 i annex 2 del PCAP –en allò referent a l'aplicació mòbil-, per tal d'anul·lar la licitació i ajustar el contingut dels plecs a allò sol·licitat amb caràcter principal.
- Apartats 2.a) i 3.3 del PPT i clàusules 3.3 b), 22 i annex 2 del PCAP, per tal d'anul·lar la licitació i ajustar el contingut dels plecs a l'opció alternativa plantejada amb caràcter subsidiari.

Adicionalment, i mitjançant altressí, demana l'adopció de mesures cautelars consistents en la suspensió de la licitació, a la vista dels danys irreparables que la continuació del procediment podria causar-li.

TERCER. En idèntica data, la Secretaria Tècnica del Tribunal va traslladar el recurs a l'òrgan de contractació i va sol·licitar-li la remissió de l'expedient de contractació i de l'informe corresponent, d'acord amb la normativa d'aplicació.

QUART. La documentació requerida a l'òrgan de contractació va tenir entrada al Tribunal en data 26 de gener de 2024.

En l'informe, el FÒRUM s'oposa al recurs presentat per la recurrent sobre la base de les consideracions següents:

- I. La contractació controvertida prové d'un encàrrec de gestió formalitzat amb l'Ajuntament de Manresa segons el qual l'aplicació "*el pàrking*" ja es determina que és una, de caràcter gratuït i *premium*, quelcom que justifica la previsió continguda en l'apartat 3.3 del PPT.
- II. La STS 445/2023 invocada per la recurrent, segons manifesta, en realitat desestima pràcticament la totalitat del seu recurs interposat contra la Sentència 198/2021, de 9 de juny, del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, sent que conclou que l'actuació de l'Ajuntament de Saragossa va resultar ajustada a dret sense que es desprengui la conducta d'abús de posició de domini contemplada a l'article 2 de la LDC. En aquest sentit, FÒRUM afirma haver mantingut, a l'hora de redactar els plecs, la fonamentació d'aquestes dues sentències que determinen la possibilitat d'establir el sistema de gestió i el sistema de pagament en una mateixa empresa, sempre i quan la seva elecció es faci sota els principis de la contractació pública.
- III. En relació amb l'aplicació de pagament per telèfon pels usuaris que deriva de l'encàrrec de gestió de l'Ajuntament de Manresa, argumenta que aquesta aplicació ha d'estar integrada i comunicada amb la plataforma de control i gestió de vigilància i emissió de denúncies i, per tant, també amb l'aplicació de vigilància i emissió de denúncies i que, d'acord amb l'ordenança fiscal número 16, reguladora de la taxa de l'estacionament regulat de vehicles a les vies públiques municipals, no es pot cobrar als usuaris cap despesa addicional, motiu pel qual FÒRUM pagarà a l'empresa adjudicatària, com a màxim, un 4% els pagaments realitzats amb mòbil en concepte de manteniment del centre de control (*backoffice*) i de l'aplicació de pagament amb mòbil, actualitzacions i millores del sistema i de l'aplicació, entre altres. Per tant, segons afirma, en cap cas se li pot aplicar a l'usuari un sobrecost de les taxes o tarifes establertes en l'ordenança fiscal, en el sentit vindicat per EASYPARK.

- IV. En relació amb el recàrrec sobre la taxa, argüeix que l'article 4.1 de la LRBRL reconeix la potestat reglamentària dels ens locals i l'article 49 d'ídèntica norma, atribueix la competència per a l'aprovació de les ordenances fiscals al ple municipal. Ultra això, l'article 25 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) determina que les taxes s'han d'establir en base al valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei, amb el límit màxim de l'import del servei prestat. Per això, conclou que afegir sobre la taxa establerta en l'ordenança una comissió o recàrrec no té cobertura legal en la normativa tributària local.
- V. Quant a la mesura cautelar de suspensió sol·licitada per la recurrent, FÒRUM s'oposa als motius argumentats, en tant que considera que no concorren els requisits exigibles.

Per tot això, sol·licita la desestimació del recurs presentat per EASYPARK, així com també de la mesura cautelar de suspensió peticionada.

CINQUÈ. Obert el període d'al·legacions al recurs a l'única empresa interessada que consta en l'expedient, d'acord amb les dades proporcionades per l'òrgan de contractació, no va fer ús del tràmit.

SISÈ. En data 21 de febrer de 2024, el Tribunal va adoptar la Resolució S-12/2024 de suspensió del procediment de contractació.

FONAMENTS JURÍDICS

PRIMER. Aquest Tribunal resulta competent per conèixer del recurs especial en matèria de contractació, de conformitat amb l'article 46.2 de la LCSP, la disposició addicional quarta de la Llei 7/2011, de 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres de la Generalitat de Catalunya, i el Decret 221/2013, de 3 de setembre, pel qual es regula el Tribunal i s'aprova la seva organització i el seu funcionament (Decret 221/2013).

SEGON. El contracte sotmès a examen ha estat licitat per un poder adjudicador, en tant que empresa constituïda per l'Ajuntament de Manresa a fi de gestionar el servei públic de rehabilitació urbana, d'acord amb la informació que consta a la clàusula I del PCAP, els plecs el qualifiquen com a contracte de servei i li estableixen un valor estimat de 167.280,00 euros.

D'acord amb això, el contracte impugnat és susceptible del recurs especial en matèria de contractació, d'acord amb l'article 44.1 a) de la LCSP.

TERCER. El recurs s'ha presentat contra els plecs que estableixen les condicions de la prestació a contractar, que és un acte objecte del recurs especial en matèria de contractació d'acord amb l'article 44.2 a) de la LCSP.

QUART. A la vista del contingut del recurs i que EASY PARK és una empresa del sector d'activitat objecte de la licitació –proporcionar serveis tecnològics de valor afegit dirigits a la mobilitat del vehicle, entre els quals es troba el de pagament per mòbil en zones d'estacionament regulat d'aparcament (ORA) o de servei d'estacionament regulat (SER)- i tenint en compte que, segons al·lega, la seva participació podria haver-se vist impedita arran de la configuració dels plecs, el Tribunal aprecia que té drets i interessos afectats pels actes que impugna i, per tant, la necessària legitimació activa per interposar el recurs, d'acord amb els articles 48 de la LCSP i 16 del Decret 221/2013.

La seva representació també ha quedat acreditada per actuar en aquest procediment de recurs, de conformitat amb l'article 51.1 a) de la LCSP.

CINQUÈ. El recurs s'ha presentat dins del termini de quinze dies hàbils que estableix l'article 50.1 de la LCSP. També s'ha presentat en forma, ja que compleix els requisits establerts a l'article 51.1 de la LCSP.

SISÈ. Entrant a analitzar les al·legacions materials del recurs, **EASY PARK** impugna els apartats 2.a) i 3.3 del PPT i les clàusules 3.3 b), 22 i annex 2 del PCAP per contravenir la LCSP, l'article 56 del TFUE, l'article 5 de la LGUM i els articles 102 del TFUE i 2 de la LDC, en definitiva pel fet que l'objecte del contracte comprèn, a més del servei de gestió de

l'aparcament regulat, el servei de gestió del cobrament, sent que l'adjudicatària d'un i altre servei hauria de coincidir en la mateixa operadora econòmica, quelcom que impedeix la participació d'EASY PARK en la licitació pel fet que el seu objecte social s'ajusta només al servei de gestió de cobrament i no al de gestió pròpiament de l'aparcament regulat, al marge que resulta totalment innecessari i desproporcionat, al seu parer. Addicionalment, tampoc permetria cobrar als seus usuaris pel servei com adjudicatària, quelcom que discriminaria als operadors no integrats que generen ingressos a través de comissions que cobren als usuaris, en tant que el plec també ho impossibilita.

Ultra això, i a l'entendre de la recurrent, mentre que l'adjudicatària podria prestar el servei de cobrament amb la seva app interconnectant-la amb la plataforma, la resta d'empreses no podrien fer-ho o només seria possible si són subcontractades per l'adjudicatària. I, inclús per al cas de ser subcontractada per l'empresa contractista, addicionalment seguiria sense poder cobrar als seus usuaris perquè contravindria allò previst a l'apartat 3.3 del PPT. És més, segons afirma, encara que se li permetés cobrar als usuaris, també es continuaria restringint injustificadament la competència en el mercat donat que l'app de l'adjudicatària seria gratuïta mentre que la de la resta d'operadores seria de pagament directe o indirecte per part dels usuaris, sent que l'empresa contractista, segons retreu, el que faria és repercutir aquest cost en el preu que ofereixi pel servei principal i les altres empreses només rebrien, com a màxim, un 4% per transacció per part de FÒRUM.

Per tot això, la recurrent entén que el que caldria que fes FÒRUM és excloure de la licitació la prestació del servei de cobrament i permetre que qualsevol operador de serveis de cobrament pugui accedir al mercat interconnectant-se a la plataforma de l'adjudicatària i prestar els seus serveis lliurement.

Per la seva banda, **l'òrgan de contractació** addueix que la contractació es troba emparada en un encàrrec de gestió formalitzat prèviament amb l'Ajuntament de Manresa i que la possibilitat d'articular la prestació conjunta del sistema de gestió i el sistema de pagament en un mateix procediment -i operadora econòmica- ha estat reconeguda pel TS. També, sosté que l'apartat 3.3 del PPT té com a objectiu impedir que es pugui cobrar cap despesa addicional als usuaris a les contemplades a la corresponent ordenança fiscal i que el recàrrec sobre la taxa prevista en aquella ordenança no té cap encaix legal.

Delimitades les posicions de les parts, doncs, cal analitzar prèviament quines són les previsions contingudes en l'encàrrec de gestió que antecedeix la contractació efectuada per FÒRUM, segons document de formalització que aporta l'òrgan de contractació amb el seu

informe, així com la concreta configuració dels plecs de la licitació en les qüestions controvertides per la recurrent.

Així, segons el document de formalització de l'encàrrec de gestió, es configura com a objecte d'aquest, segons l'apartat 1:

1. **Objecte de l'encàrrec de gestió.** L'encàrrec de gestió a la societat municipal FÒRUM té per objecte la prestació del servei públic d'aparcament en superfície sota temps limitat de Manresa.

L'Ordenança de Circulació i Mobilitat de Manresa, en endavant OCM, publicada en el Butlletí Oficial de la Província de 12 de març de 2014, regula en el capítol VI, l'estacionament regulat de vehicles a la via pública. L'OCM estableix dos tipus diferents de zones d'estacionament:

- La zona blava és aquella destinada a l'aparcament de vehicles, amb caràcter general, prèvia obtenció del corresponent tiquet i sota temps limitat, dins de l'àmbit establert per Resolució. La senyalització horitzontal d'aquestes places és de color blau i taronja. Actualment hi ha senyalitzades 1.176 places de zona blava a la ciutat, les quals queden relacionades a l'annex I d'aquest dictamen.
- La zona verda és aquella destinada, de forma preferent o exclusiva, a l'aparcament de vehicles de residents dins de l'àmbit establert per Resolució. La senyalització horitzontal d'aquestes places és de color verd. Actualment hi ha senyalitzades 75 places de zona verda, les quals queden relacionades a l'annex II d'aquest dictamen. Aquestes places s'organitzen inicialment en 5 zones.

L'Ajuntament, a proposta dels serveis tècnics municipals, podrà suprimir, modificar, ampliar les places d'estacionament regulat, la seva senyalització i la instal·lació de màquines expedidores.

Així mateix, pel que fa a les plataformes app, també assenyala el següent (apartat 2.2):

- La gestió de les plataformes App següents:

. Aplicació “El Pàrking” (gratuïta i premium). Es posarà a disposició de les persones usuàries de la zona blava de Manresa una App o pàgina web on es podran fer tots els tràmits que permet el parquímetre. Aquest portal no tindrà cap cost addicional ni per a l’Ajuntament ni per a les persones usuàries.

. Adaptació a la nova plataforma (ApparkB o similar) quan estigui disponible. Quan es disposi d’una plataforma pública de gestió de la zona blava, FÒRUM, està obligada a utilitzar-la. Tots els tiquets generats tant pels parquímetres com els generats a través de l’App, pàgina web o altres, hauran d’enviar les dades en temps real a la plataforma de l’Ajuntament, o la que s’indiqui.

L’apartat 4.3, a més, quant a les tarifes a satisfer per part dels usuaris, preveu el que segueix:

8. Tarifes a satisfer per part dels usuaris. Recaptació. Les tarifes que han de satisfer els usuaris de l’aparcament en superfície sota control horari tenen la naturalesa de taxa.

La recaptació de la taxa és competència de l’Ajuntament, de conformitat amb l’establert a l’article 106 de la Llei 7/1985, de 2 d’abril, reguladora de les Bases del Règim Local i a l’article 8 del Reglament General de Recaptació. Les operacions materials de la recaptació les realitzarà FÒRUM mitjançant el seu personal, sense que aquest encàrrec impliqui l’exercici de facultats administratives de la recaptació. A aquest efecte, FÒRUM efectuarà les següents operacions amb un estricte control i màximes garanties de seguretat:

/.../

I, el seu apartat 9, que regula el sistema de pagament mitjançant telefonia mòbil, disposa el que es transcriu:

9. Sistema de pagament mitjançant telefonia mòbil. La prestació del servei contempla posar a disposició del usuari un sistema de pagament mitjançant telefonia mòbil i via web. Anirà a càrrec de FÒRUM la despesa que comporta aquest servei.

L'aplicació informàtica per dispositius mòbils i via web ha d'estar dissenyada expressament per a telèfons mòbils intel·ligents (smartphones), com a servei de pagament auxiliar i complementari al que s'efectua als parquímetres que controlen l'estacionament en zona blava de Manresa. L'aplicació ha de permetre el pagament a la zona blava, d'acord amb les taxes vigents aprovades per l'Ajuntament de Manresa i ha de poder incorporar noves àrees d'estacionament així com d'altres funcionalitats que es decideixi en el futur.

El software de control i gestió de sancions ha de ser apte per a tot l'estacionament actual i futur regulat en superfície al municipi de Manresa. L'aplicació corresponent al pagament per telèfon ha d'estar integrada en aquest software de tal forma que es puguin fer consultes i obtenir llistats d'operacions realitzades de pagament per telèfon i saber els vehicles que disposen de tiquet virtual des de l'aplicació de sancions.

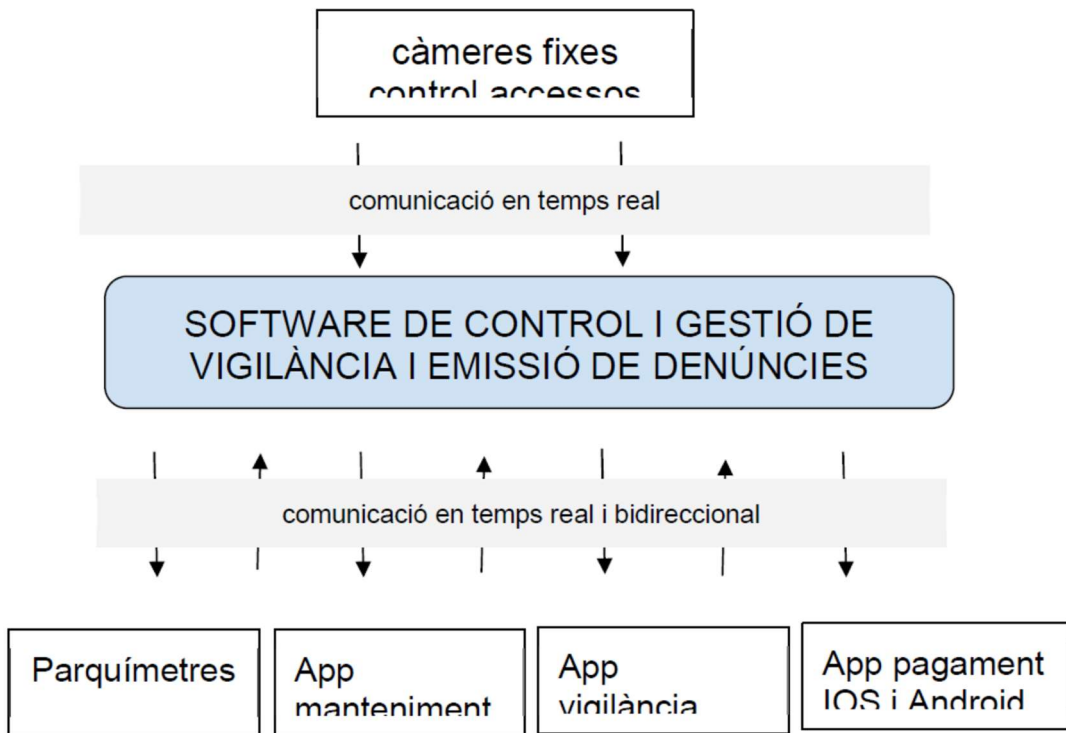
Per la seva banda, l'apartat 1 del PPT comprèn la gestió de l'estacionament regulat així com el cobrament resultant, segons es transcriu:

El present contracte té per objecte la implantació d'una solució integral de gestió i control de l'estacionament regulat, en superfície, sota temps limitat de Manresa, que inclou el programari de control i gestió, dotat d'un centre de control i gestió via web (*Backoffice*), l'aplicació de vigilància i emissió de denúncies, l'aplicació del personal de manteniment i l'aplicació ciutadana de pagament de l'estacionament i el subministrament.

El servei comprendrà:

- Programari per una plataforma única, eficient i sostenible, per la vigilància, control, gestió i emissió de denúncies, de l'estacionament regulat en superfície, sota temps limitat en vies públiques dins la ciutat de Manresa.
- Dues Apps:
 - ➔ - Aplicació de control i vigilància i emissió de denúncies
 - Aplicació de pagament per telèfon pels usuaris
- Posada en funcionament del programari, introducció de bases de dades i curs de formació pel personal que determini FÒRUM.
- Manteniments, actualitzacions i allotjament del programari

Per tal d'aconseguir un Sistema de Gestió Integral, només contemplem el sistema de gestió amb **plataforma única**, entesa com una solució informàtica desenvolupada amb la mateixa tecnologia pels diferents i/o únics *frontend*, *backend* i base de dades; que haurà d'estar allotjada a la mateixa infraestructura de servidors certificats TIER IV i que amb un únic *login* dintre de la mateixa aplicació s'implementin els serveis de parquímetres i vigilància detallats als següents plecs.

La plataforma haurà de permetre la integració, a través de serveis web, de plataformes externes, la de parquímetres i la de pagament amb mòbil, permetre també la integració al sistema la vigilància amb càmeres. Ha de possibilitar centralitzar, en temps real, les verificacions, és a dir, conèixer basant-se en la matrícula, si un usuari ha pagat amb parquímetre o amb l'aplicació de pagament amb mòbil, o si disposa d'autorització o bonificació, i igualment disposar en temps real de les incidències o alarmes produïdes als parquímetres.

I, l'apartat 3.3 del PPT, relatiu a l'aplicació de pagament per telèfon pels usuaris, estableix el següent:

3.3 Aplicació de pagament per telèfon pels usuaris

Aquesta aplicació pels usuaris ha d'estar integrada i comunicada amb la Plataforma de control i gestió de vigilància i emissió de denúncies i, per tant, també amb l'aplicació de vigilància i emissió de denúncies.

Com a possible modalitat de pagament amb mòbil que s'ofereix als usuaris, el sistema de pagament l'aplicatiu haurà de cobrar als usuaris els imports regulats amb l'ordenança fiscal número 16, reguladora de la taxa de l'estacionament regulat de vehicles a les vies públiques municipals a Manresa, no podent cobrar als usuaris cap despesa addicional.

FORUM pagarà a l'adjudicatari, com a màxim, un 4% dels pagaments realitzats amb mòbil, o l'ofert per l'adjudicatari a la seva oferta, en concepte de; manteniment del Centre de control (*BackOffice*) i de l'aplicació de pagament amb mòbil, les actualitzacions i millores del sistema i de l'aplicació, permisos, llicències, i les comissions bancàries generades per les transaccions dels pagaments dels estacionaments.

Aquesta aplicació es farà servir per a qualsevol estacionament regulat de la ciutat de Manresa, actualment per a la zona blava i taronja i ha de complir els següents requisits.

/.../

- Els idiomes disponibles com a mínim seran: català, castellà i anglès, sigui a través de la mateixa app o la configuració de l'idioma a través del telèfon mòbil.
- La plataforma de pagament digital disposarà de la màxima seguretat en les transaccions, es podrà pagar per cada moviment pel temps realment aparcats
- L'aplicació ha de ser totalment gratuïta per l'usuari, i cap de les seves prestacions mínimes ni addicionals ha de suposar cap cost ni comissió per a l'usuari.
- Ha de disposar d'una àrea de client per la gestió de les dades d'usuari: dades personals, contrasenyes, vehicles, dades bancàries de pagament (targetes), baixa de l'aplicatiu, etc.

/.../

SETÈ. Vistes les posicions de les parts així com les previsions contingudes tant a l'encàrrec de gestió previ com als plecs rectors de la contractació, i en la mesura que es controverteix per la recurrent la configuració de l'objecte del contracte, cal partir de la potestat discrecional de què gaudeix l'administració, que és qui coneix les seves necessitats de contractació, a l'hora de dissenyar el contracte i, concretament, definir les característiques i prescripcions tècniques dels productes a adquirir que, d'acord amb la seva expertesa tècnica i el seu coneixement de l'estat de la ciència i de la tecnologia, considera més adients per a la satisfacció de les necessitats públiques a cobrir. Tot això, a fi de garantir, en connexió amb l'objectiu d'estabilitat pressupostària i control de les despeses, una eficient utilització dels fons

públics (entre moltes altres, les resolucions d'aquest Tribunal 556/2023, 187/2023, 161/2023, 159/2022, 20/2022, 222/2021, 67/2021, 323/2019, 10/2019).

D'acord amb l'article 28 de la LCSP, sobre la necessitat i idoneïtat del contracte, els òrgans de contractació no poden subscriure altres contractes que els que siguin necessaris per al compliment i la realització dels seus fins i correspon a l'òrgan de contractació definir les necessitats a satisfer i determinar les característiques dels productes a subministrar, els serveis a prestar o les obres a realitzar.

En qualsevol cas, pel que fa a les prescripcions tècniques i, en general, les condicions d'accés a licitació, la discrecionalitat tècnica troba el seu límit en el fet que la seva definició permeti l'accés en condicions d'igualtat dels licitadors, sense que puguin tenir per efecte la creació d'obstacles injustificats a l'obertura dels contractes públics a la competència, tal com preceptua l'article 126.1 de la LCSP (entre d'altres, les resolucions 169/2023, 165/2023, 20/2020, i 158/2017).

En aquest àmbit, doncs, la funció estrictament revisora del Tribunal no permet que pugui entrar a substituir amb criteris jurídics els criteris tècnics i d'oportunitat que han dut al poder adjudicador a exigir unes determinades característiques tècniques, de manera que si es compleixen les formalitats jurídiques i no concorre cap indicatiu d'arbitrarietat, error o manca de força en les argumentacions, la decisió de l'òrgan de contractació queda emmarcada dins d'aquest àmbit de la discrecionalitat en el qual aquest Tribunal, per tant, no hi pot entrar a enjudiciar (entre moltes altres, les resolucions 159/2022, 125/2018 i 123/2017).

Doncs bé, en primer lloc, correspon tractar la pretensió d'anul·lació de l'apartat 2 a) del PPT i 3.3 b) del PCAP que es fonamenta en el fet que el contracte no hauria d'incloure el servei de cobrament juntament amb el servei de gestió, havent d'establir-se ambdós serveis en licitacions o lots diferents.

Així, de l'anàlisi de la memòria justificativa de la contractació (document núm. 1 de l'expedient) es desprèn que l'objecte de la contractació és la implantació d'una solució integral de gestió i control de l'estacionament regulat que incorpori (i) el programari de control i gestió, (ii) l'aplicació de vigilància i emissió de denúncies, (iii) l'aplicació del personal de manteniment, i (iv) l'aplicació ciutadana de pagament de l'estacionament. També, es parteix de la no-divisió en lots del contracte i es justifica sobre la base de la necessitat i conveniència que el projecte sigui unitari per garantir la coherència tècnica entre les diferents fases del projecte i per raons

d'idoneïtat en l'execució global de la prestació, així com per evitar una complexitat en l'execució que pugui incidir en la pèrdua d'efectivitat.

A aquests efectes, cal portar a col·lació la Sentència 198/2021, de 9 de juny, del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, recorreguda en cassació i confirmada pel TS -STS 445/2023- que, en relació amb la possibilitat d'incloure les prestacions controvertides en una única contractació, es va pronunciar en el sentit següent (el subratllat és nostre):

“Dentro del cúmulo de actividades que conlleva la concesión, y también íntimamente ligado a ella, se encuentra todo lo referido al pago de las cantidades que deban abonar los usuarios del estacionamiento, puesto que, finalmente, la concesión se hace a cambio del percibo por el Ayuntamiento de una suma de dinero que conlleva, en reciprocidad hacia la concesionaria, el cobro por ésta de las cantidades previstas que le permitirán subvenir al abono de la concesión, y obtener el legítimo beneficio empresarial.

Dentro de la labor de cobro a los usuarios, y al igual que se mencionó respecto de toda la concesión engeneral, cabe también, sin duda, hacer mención de múltiples actividades diferenciadas encaminadas a percibir la cantidad que cada uno deba abonar, bien partiendo de los sistemas de pago actuales, bien en atención a los modos de pago que en el futuro puedan introducirse, ya como nuevos, ya como mejoras de los presentes.

Ahora bien, el hecho de que, dentro de la concesión administrativa, y dentro también del sistema de pago y cobro, puedan diferenciarse diversas actividades relativamente independientes entre ellas, no implica por sí solo que deba hacerse una concesión para cada actividad, ni tampoco, en sentido inverso, que no esté legalmente permitido que se haga una concesión comprensiva de todas, sino sólo de alguna de ellas. Porque, en la medida en que quede comprometido el servicio público, corresponde la gestión de éste a la Administración, la cual, dentro de parámetros razonables, puede hacer uso del mecanismo de la concesión en toda la extensión en que lo haga recomendable, en cada caso, la mejor prestación del servicio. Siendo así la propia Administración la encargada de valorar cuál será, en cada caso, el alcance a reconocer al servicio público al tiempo de gestionarlo, tanto de manera directa como por medio del instrumento de la concesión administrativa.

CUARTO. En el caso presente el servicio público comprometido es de suma trascendencia y muy relevante, pues afecta al correcto uso de las vías públicas de la ciudad de Zaragoza. Lo que lo vincula directamente tanto a la circulación rodada y transporte por la ciudad, como al uso final que los colectivos de ciudadanos podrán hacer del viario municipal. Dentro de ello, el desarrollo del sistema queda directamente condicionado al cobro al particular del importe que corresponda por el uso del estacionamiento regulado. De modo que todo lo relacionado con la gestión del cobro está directa y especialmente vinculado a la concesión, hasta el punto de que la adecuada percepción de las cantidades que corresponda pagar condiciona el uso del dominio público viario y la propia existencia de la concesión, entendida como lo es por contraprestación económica a abonar por el concesionario, el cual a su vez cobrará lo que corresponda a los usuarios del servicio.

En consecuencia, con tal vinculación directa entre el uso del dominio público, la concesión de su utilización y el pago que por ello deben hacer tanto el concesionario como el particular, es artificioso y contrario a la naturaleza misma de la concesión disociar, como pretende el demandante, los medios de pago de la gestión del servicio en general y del cobro en particular. Porque la directa interrelación de toda la gestión de cobro con el servicio público que se presta muestra como coherente, y justifica en este caso que la Administración haya incluido en la concesión, y como carga del concesionario, todo lo referente al pago y percibo de las cantidades, con inclusión, por tanto, y también, de los mecanismos de pago que deban utilizarse como medios de prestación del servicio. Lo cual cumple el canon de razonabilidad a que se hizo referencia en el fundamento anterior de que para la prestación del servicio público en este caso sea la propia concesionaria del servicio quien cobre directamente lo que deben pagarle a ella los usuarios, sin necesidad ni conveniencia de la intervención de un tercero intermediario en la actividad de pago y cobro del servicio objeto de concesión.”

Per tant, tenint en compte l'anterior, i existint una vinculació entre el servei de gestió de l'estacionament regulat i el de cobrament, la licitació conjunta no infringeix, per si sola, el principi de competència. Tot això, sense perjudici que pogués haver-se licitat de manera independent, amb contractacions diferents o en un mateix procediment amb divisió en lots. Tanmateix, la justificació que efectua l'òrgan de contractació que posa en relleu la convenient i necessària coherència entre les diferents fases del projecte i la idoneïtat en l'execució global de les prestacions als efectes d'evitar una minva d'efectivitat –qüestió que enllaça directament amb les previsions contingudes en l'encàrrec formalitzat pel poder adjudicador amb l'Ajuntament de Manresa quant a l'adaptació a la nova plataforma pública de gestió de la zona blava que en un futur ha d'estar disponible-, s'aprecia raonable als efectes de la licitació conjunta (en aquest sentit, Acord 65/2023 del Tribunal Administrativo de Contratos Públicos de Navarra –TACPN-), tenint en compte, així mateix, que les operadores econòmiques que prestin exclusivament els serveis de cobrament poden tenir accés a la licitació a través de fórmules com poden ser la unió temporal d'empresaris (article 69 de la LCSP), o bé, mitjançant integració de la solvència de l'adjudicatària com a subcontractistes o qualsevol altra modalitat (articles 75 i 215 de la LCSP), d'acord amb les clàusules 9, 10 i 34 del PCAP.

En conseqüència, aquest motiu d'impugnació –l'opció 1 del *petitum* del recurs- ha de ser desestimat.

VUITÈ. Tenint en compte que el servei de cobrament dins de l'objecte del contracte no suposa, en aquest cas, una restricció a la competència, resta per analitzar ara l'efecte limitatiu -o no- que es pugui derivar de les condicions previstes en l'apartat 3.3 del PPT en relació amb la

gestió de cobraments als usuaris, en la mesura que no es permetria la prestació del servei de cobrament a tercers operadors diferents a l'adjudicatària ni tampoc que puguin cobrar els seus serveis als usuaris.

En aquest punt, l'òrgan de contractació ha manifestat que l'aplicació per al cobrament als usuaris és única, això és, només pot existir una app o pàgina web per realitzar els tràmits del pagament, tenint en compte el contingut i abast de l'encàrrec de gestió efectuat per l'Ajuntament de Manresa.

Tanmateix, de les condicions establertes en l'encàrrec de gestió esmentat, si bé es fa referència a una aplicació concreta que molt probablement es correspon amb la que ja està operativa en l'àmbit municipal (*el parking*), tampoc s'infereix, com contràriament afirma FÒRUM, que això impedeixi taxativament l'existència d'altres app que permetin també el pagament a la zona d'estacionament regulada. Així, mentre l'apartat 2.2 de l'encàrrec esmenta la gestió de les plataformes app i indica explícitament el nom de l'aplicació, així com també refereix una nova plataforma a la qual caldrà adaptar-se quan estigui disponible, l'apartat 9, relatiu al sistema de pagament mitjançant telefonia mòbil al·ludeix, en termes genèrics, a una aplicació informàtica per dispositius mòbils i via web com a servei de pagament auxiliar i complementari al que s'efectua als parquímetres que haurà d'estar integrada al software de control i gestió de sancions, quelcom que no permet deduir de manera clara que això limita la possibilitat que existeixin altres aplicacions aptes per aquesta finalitat que puguin interconnectar-se amb la plataforma principal del servei i, per tant, que l'app ha de ser exclusivament una i no hi cap autoritzar altres aplicacions diferents.

Per tant, la justificació que efectua l'òrgan de contractació segons la qual *"la configuració de l'encàrrec és aquesta i així ha quedat reflectit en els plecs"*, no es pot apreciar com a suficient ni pot ser acceptada pel fet que no es desprèn que l'encàrrec adduït suposi una restricció manifesta en el sentit que el servei de cobrament controvertit s'hagi de limitar, exclusivament, a una única aplicació. Addicionalment, l'objecte de l'encàrrec a FÒRUM se circumscriu a la prestació del servei públic d'aparcament en superfície sota temps limitat de Manresa i l'informe del poder adjudicador no determina cap norma ni precepte que li atribueixi competència en la matèria concreta qüestionada (el servei de cobrament) ni a ell mateix ni a l'entitat local encarregant.

Ultra això, i quant a la limitació relativa al fet que els tercers operadors no puguin cobrar pel servei en qüestió i que, segons FÒRUM, es justifica (i) en els imports aprovats en l'ordenança fiscal corresponent, reguladora de la taxa de l'estacionament regulat de vehicles a les vies públiques a Manresa, sobre els quals entén que no existiria cobertura legal per tal d'afegir comissions o recàrrecs, així com (ii) en la voluntat de no afegir cap despesa addicional als usuaris, cal tenir en compte que el cobrament de comissions pel pagament de la taxa a través de l'aplicació mòbil a l'operador econòmic que l'explota, a la vista de la relació contractual que deriva entre subjectes privats, com s'ha dit, no pot tenir la consideració d'ingrés de dret públic i molt menys de tribut, per molt que el servei de pagament es retribueixi, en aquest cas, mitjançant una taxa (per totes, Resolució 155/2020 de l'OARC).

Així mateix, pel que fa a la gratuïtat del servei vindicada per l'òrgan de contractació –la retribució prevista es limita a un 4% dels pagaments efectuats amb mòbil-, també suposa privar el dret a exigir una retribució a canvi de la prestació, podent en aquest cas considerar el poder adjudicador assumir el cost del servei com una despesa pròpia en lloc de decidir que l'abonin els usuaris, tal i com s'infereix del punt 9 de l'encàrrec de gestió segons el qual “*anirà a càrrec de FÒRUM la despesa que comporta aquests serveis*”.

En aquest sentit, l'Acord 62/2023 del TACPN, conclouia que:

“(…) Así las cosas, la cuestión a resolver es, como hemos apuntado, si la condición recogida en el pliego en el sentido de prohibir, en relación con el pago a través de móvil, que se cobre al ciudadano más cuantía que la tasa que establece la ordenanza fiscal limitando con ello la posibilidad de repercutir a los usuarios costes derivados del servicio de pago por móvil aun cuando éstos utilicen plataformas diferentes a la del adjudicatario resulta ajustada a derecho; y ello en la medida en que tal previsión, cuando menos a priori, puede dificultar que proveedores que cuenten con aplicaciones que apliquen comisiones puedan participar en la licitación.

Pues bien, a juicio de este Tribunal la previsión en tal sentido contenida en el pliego no resulta ajustada a la legalidad, pues el pago por el uso de una app constituye una contraprestación a la entidad privada que presta el servicio de la app, y por tanto una relación ajena a la contractual que va a resultar de la licitación y también al ámbito del adjudicatario seleccionado que en modo alguno puede imponer tal condición al resto de proveedores ni tampoco a los propios usuarios; de forma que su inclusión en tales términos en el pliego resulta, por ello, desproporcionada y carente de justificación.

Resulta especialmente significativa por su similitud con el supuesto analizado la Resolución 139/2022, de 7 de abril, del Tribunal Administrativo de Contratación Pública de Madrid, que este Tribunal comparte, y que estima que la exigencia de gratuidad de la aplicación para el pago de las tasas mediante aplicativos móviles, no es ajustada a Derecho, razonando que “La controversia se centra fundamentalmente en la exigencia de los pliegos de que la App para el pago de la tasa por

los usuarios que presente el licitador y el resto de posibles operadores económicos debe ser gratuita sin que puede suponerle coste o comisión.

A estos efectos, resulta evidente que la exigencia limita la posibilidad de presentarse (por ejemplo, en UTE) a una empresa cuya App incluya una comisión o que operadores económicos cuyas app sean de pago puedan participar en la gestión del pago de las tasas por este método. La cuestión que se plantea a continuación es si esa limitación que el órgano de contratación considera conveniente es ajustada a derecho.

A este respecto, resulta de interés por su similitud con el caso que nos ocupa Resolución 155/2020, de 19 de noviembre, de la Titular del Órgano Administrativo de Recursos Contractuales de la Comunidad Autónoma de Euskadi, con cuyo contenido doctrinal este Tribunal muestra su consonancia:

“Partiendo de la consideración de que el único argumento de los alegados por el Ayuntamiento que, en principio, puede justificar válidamente la restricción de la competencia denunciada por el recurrente es favorecer al usuario concediéndole la posibilidad de un medio de pago sin coste para él, debe evaluarse, bajo esa premisa, si las cláusulas impugnadas son adecuadas para garantizar la finalidad que se persigue y si el perjuicio a libre competencia que causan no va más allá de lo estrictamente necesario, de modo que no exista otra forma menos lesiva para este principio que permita lograr la finalidad perseguida. Desde este punto de vista, este Órgano entiende que las medidas no son aceptables por los siguientes motivos:

1) De acuerdo con el apartado 3 del PPT, los medios de pago a disposición del usuario son las monedas, las tarjetas magnéticas (se sobreentiende que se trata de las tarjetas de crédito o débito con uso magnético, emitidas normalmente por una entidad bancaria) y la aplicación móvil. Debe tenerse en cuenta que, entre ellos, las monedas ya son un medio de pago que, en todo caso, satisface el requisito de no suponer ningún gasto adicional para el usuario, y que muchas de las tarjetas que operan en el mercado, y que los usuarios pueden elegir (a las que los pliegos no señalan ninguna especificación al respecto), también cumplen esta condición, lo que relativiza la importancia de la finalidad que la restricción busca garantizar. Por otro lado, debe recordarse que el servicio de pago móvil gratuito es, en todo caso, una prestación accesoria respecto a la principal que, a diferencia de aquella, no se refiere a un servicio público legalmente atribuido al poder adjudicador.

2) En cualquier caso, para que se cumpla el objetivo de que los usuarios dispongan de una aplicación de pago móvil gratuita no es necesario excluir la posibilidad de que, además de la ofrecida por el contratista, los citados usuarios puedan elegir otra aplicación distinta, sea o no de pago, de la que proponga el adjudicatario, por lo que no se ha acreditado la proporcionalidad de la restricción a la competencia ni que no existieran posibilidades menos lesivas para la competencia para obtener el beneficio de los usuarios que justifica la decisión adoptada.”

La exigencia de gratuidad prevista en los pliegos, aparte de limitar la competencia, no hace sino limitar la capacidad de decisión de los usuarios del servicio de pago mediante app para móvil, ya que estos deben poder decidir si le resulta más interesante abonar una pequeña comisión por una app que le ofrezca mejores prestaciones que utilizar una gratuita (si bien el término gratuidad debe ser puesto en cuarentena, pues siempre lleva compensaciones del tipo cesión de datos, publicidad etc.) que sea más acorde con sus intereses y necesidades.”

Así pues, procede la estimación de este motivo de impugnación por cuanto la prohibición de cobrar al ciudadano más cuantía por el servicio que la establecida en las Ordenanzas Fiscales cuando el pago se realice a través de cualesquier aplicación móvil no resulta, por los motivos expuestos, ajustada a derecho; disponiéndose, por tanto, su anulación, a los efectos de que el órgano de contratación proceda a dar una nueva redacción al correspondiente inciso de la cláusula cuarta del pliego de prescripciones técnicas para acomodarla a la normativa de contratación y competencia que resulta de aplicación.”

Davant d'això, la prohibició que conté el plec de cobrament del servei pel pagament de la taxa prevista a l'ordenança fiscal a través de l'aplicació mòbil, i que comporta la impossibilitat que aquests operadors puguin cobrar pels serveis que presten a través de les seves app, no resulta ajustada a dret.

També i lligat a l'anterior, insisteix la recurrent en el fet que inclús partint de la tesi que els plecs permetessin que els tercers operadors poguessin cobrar pels serveis efectuats, se seguiria produint una situació de restricció de la competència, en tant que haurien de competir en el mercat amb una app que prestaria els serveis gratuïtament als usuaris pel fet que ja rep ingressos del poder adjudicador a través de la gestió del servei d'estacionament.

En aquest sentit, l'esmentada Resolució 155/2020 de l'OARC ja apuntava que “Esta justificación puede ser, en términos abstractos, un argumento aceptable para incluir dentro del objeto del contrato un servicio de pago móvil gratuito para el usuario (evidentemente, no lo es para el Ayuntamiento, que lo remunera dentro del precio global de toda la prestación contractual de la que este servicio forma parte), el cual no estaría, en principio, garantizado por las empresas que actúan en el mercado, las cuales pueden siempre exigir una remuneración a cambio de la prestación. En este sentido, el Ayuntamiento puede considerar adecuado asumir el coste del servicio como un gasto propio en lugar de decidir que lo paguen los usuarios.”

Adicionalment, en aquest cas l'expedient no conté justificació de les raons d'interès públic que aconsellen l'obligació per part de l'adjudicatària d'implementar una aplicació per al pagament a través de mòbil que sigui gratuïta pels usuaris ni tampoc la finalitat que es persegueix amb aquesta mesura ni que aquesta resulti proporcionada en el sentit de resultar menys restrictiva i, en l'informe emès ex article 56 de la LCSP, FÒRUM es limita a afirmar que comportaria un cost per a l'usuari final i que incompliria un dels requisits de l'encàrrec de gestió formulat per l'Ajuntament, sense fer cap més valoració; justificació que esdevé imprescindible per tal d'admetre unes prescripcions com les analitzades.

Tenint en compte tot l'analitzat fins ara, i considerant les diverses alternatives que planteja la recurrent en l'escrit d'interposició de recurs, correspon l'estimació parcial del recurs quant a l'anul·lació de l'apartat 3.3 del PPT i clàusules connexes, a fi i efecte que la seva redacció garanteixi la igualtat i la lliure competència entre totes les operadores d'aplicacions de pagament mòbil, en allò que es refereix (i) a la limitació a una única aplicació de pagament mòbil, i (ii) a la condició de gratuïtat de l'aplicació de pagament per mòbil, sense que pugui aquest Tribunal substituir a l'òrgan de contractació en la determinació de les clàusules controvertides.

D'acord amb l'exposat i vistos els preceptes legals d'aplicació, reunit en sessió, aquest Tribunal

ACORDA

- 1.- Estimar parcialment el recurs especial en matèria de contractació conjuntament interposat per A.I.M. i L.L.O., en nom i representació de l'empresa EASYPARK ESPAÑA, SLU, contra el plec de prescripcions tècniques i el plec de clàusules administratives particulars que han de regir el contracte del servei per a la implantació d'una solució integral per a la gestió de l'estacionament regulat, centre de control (*backoffice*), APP associades, per la vigilància i control de l'estacionament regulat en superfície sota temps limitat a la ciutat de Manresa, licitat per FOMENT DE LA REHABILITACIÓ URBANA DE MANRESA, SA (expedient SOM-FOB-0012023).
- 2.- Aixecar la suspensió del procediment de contractació acordada per aquest Tribunal mitjançant la Resolució S-12/2024, de 21 de febrer, a l'empara del que disposa l'article 57.3 de la LCSP.
- 3.- Declarar que no s'aprecia la concurrència de temeritat o mala fe en la interposició del recurs, per la qual cosa no escau la imposició de la sanció prevista en l'article 58.2 de la LCSP.
- 4.- Indicar a l'òrgan de contractació que, d'acord amb l'article 57.4 de la LCSP, ha de donar coneixement a aquest Tribunal de les actuacions que adopti per complir aquesta Resolució.
- 5.- Notificar aquesta resolució a totes les parts.

Aquesta resolució posa fi a la via administrativa i és directament executiva sense perjudici que es pugui interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en el termini de dos mesos, a comptar des de l'endemà de la recepció d'aquesta notificació, de conformitat amb el disposat en els articles 10.1 k) i 46.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i en l'article 59 de la LCSP.

Aprovat per unanimitat dels membres del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic en la sessió de 20 de març de 2024.

Vist i plau

M. Àngels Alonso Rodríguez
Secretària

Carme Lucena Cayuela
Presidenta